

z předpokladu, v rozsudku neobsaženého, že jde o dodávací smlouvu, při níž kupní cena zboží byla zaplacená předem, není zmateční stížnost provedena po zákonu, poněvadž doličuje hmotněprávní zmatek na podkladě libovolně sestrojeného děje, který není vzat ze zjištění prvního soudu. Nálezací soud zjistil, že obžalovaný převzal od Josefa H-a 2300 K za tím účelem, by za ně nakoupil (opatřil nákup) ovoce. Toto zjištění ovšem nestačí (a v tom dlužno dáti zmateční stížnosti za pravdu), by bylo lze posouditi, zda jde o věc svěřenou čili nic. Za statek svěřený (předmět zpronevěření) dlužno pokládati takový, který byl někomu odevzdán nebo ponechán se závazkem, by jej zase vrátil, nebo aby s ním určitým způsobem naložil. Při tom není sice třeba, by to byl akt zvláštní důvěry, ale v každém případě nutno zjistiti, zda je tu poměr svěření, a zda porušil jej pachatel vědomě bezprávnou disposicí, odporující převzatému závazku. Bude proto povinností nálezacího soudu, by zjistil, s jakým závazkem převzal obžalovaný ony peníze a čím převzatý závazek porušil.

Čís. 2250.

Majitele podniku nezbavuje zodpovědnosti ve smyslu Šu 486 čís. 2 tr. zák. okolnost, že pověřil jeho vedením jinou osobu (manžela).

(Rozh. ze dne 16. ledna 1926, Zm I 502/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. května 1925, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem podle Šu 486 čís. 2 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. namítá stěžovatelka, že ji nelze vinit ze zaviněného úpadku obchodu, jehož vůbec nevedla a do něhož se — nemajíc odborných znalostí — nevměšovala. Pro odsuzující výrok podle Šu 486 čís. 2 tr. zák. chybí prý základní předpoklad, že obžalovaná v rozhodné době (od počátku prosince 1923 do počátku ledna 1924), do níž spadají věřitele poškozující dispoice, si byla vědoma své nezpůsobilosti platební. Kdyby i připustila, že o ní věděla, nemůže prý zodpovídati za jednání svého manžela, jímž on sám z nedbalosti věřitele poškodil. Zmateční stížnost jest provedena proti zákonu (pokud popírá, že si obžalovaná nebyla vědoma své neschopnosti platiti v rozhodné době a pokud tvrdí, že věřitele poškozující jednání převzal její manžel sám); pokud jest správně provedena, jest bezdůvodná. Za poškození věřitelů z nedbalosti podle Šu 486 tr. zák. zodpovídá podle ustanovení Šu 486 c) odstavec druhý tr. zák. ten, kdo vede obchod jako zákonný zástupce nebo plnomocník, vedle majitele podniku. Zákon chce tímto ustanovením zabrániti, by majitel podniku se nezbavil trestní zodpovědnosti ustanovením nastrčených lidí za své zástupce a proto nařizuje výslovně, že zodpovědnost majitele podniku trvá platně vedle samo-

statné zodpovědnosti těch, kdož obchodní podniky vedou. (Pamětní spis k cís. nař. ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 str. 188.) Proto také v projednávaném případě se nezbavila obžalovaná trestní zodpovědnosti tím, že jako majitelka obchodu pověřila jeho vedením svého manžela, nýbrž zodpovídá společně s ním za jednání věřitele poškozující, předsevzaté z nedbalosti po době, kdy nabyla vědomosti o své platební nezpůsobilosti. Nalézací soud zjistil, že obžalovaná věděla, že není způsobilá platiti, již počátkem prosince 1923. Poněvadž (přes toto vědomí), jak rozsudek dále zjišťuje, během měsíce prosince 1923 společně se svým manželem nové zboží objednávala a částečně i staré dluhy platila, a nenavrhla ani zavedení vyrovnávacího řízení ani vyhlášení úpadku, jak byla podle zákona povinna — poškodila tímto, z nedbalosti plynoucím jednáním své věřitele. Odpovídá proto odsuzující výrok správnému výkladu zákona i zjištěnému stavu věci. Za poškození věřitelů z nedbalosti zodpovídala by obžalovaná i v tom případě, kdyby poškozující jednání byl předsevzal její manžel skutečně sám, jak zmáteční stížnost tvrdí, ale rozsudek nezjišťuje. Byl by totiž jednal jen jako její zástupce, který zodpovídá trestně v e d l e, nikoliv n a m í s t ě majitele podniku.

Čís. 2251.

Spolupachatelství při zločinu veřejného násilí podle Šu 81 tr. zák.

Byli-li pachatelé při činu vedeni týměž trestným úmyslem, třeba bez předchozího nebo výslovného dorozumění, vědouce jeden o spolupůsobení druhého, zodpovídá každý z nich jako spolupachatel za celý výsledek společné činnosti všech.

Byla-li tu jedním ze spolupachatelů vrchnostenská osoba poraněna, jest všem vyměřiti trest podle vyšší sazby Šu 82 tr. zák.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1926, Zm II 508/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaných do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 11. září 1925, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí podle Šu 81 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. namítá zmáteční stížnost, že obžalovaný M. a E. byli podle toho, co rozsudek zjišťuje, pouhými diváky při výstupu se železničními zřízenci. I kdyby bylo pravdou, že stěžovatelé hrozili zřízenci L-ovi pěstmi, nestačí prý toto zjištění k naplnění skutkové podstaty zločinu podle Šu 81 tr. zák., dokud není zjištěno, že mu hrozili ublížením na těle, svobodě nebo zdraví, a že pohrůžky byly způsobilé, vzbuditi v ohrožených důvodnou obavu. Za zlé nakládání a násilné vztažení ruky předsevzaté K-em a M-em zodpovídají prý pouze tito obžalovaní sami, nikoliv také stěžovatelé, poněvadž prý mezi nimi a vlastními pachateli zločinu »nebylo duševního styku a stěžo-